

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Ja, nu leger jeg ikke nogen ting, det gør jeg ikke. Befolkningen er jo slet ikke i tvivl om det her (*Anne Baastrup fra salen: »Jo!«*). Nej, det er befolkningen ikke. Altså, der er en opposition, der sådan inden for de sidste 3 uger er vågnet lidt op på sundhedsområdet og øver sig på at være rigtig i opposition og rigtig spille med musklerne. Befolkningen er jo ikke i tvivl. Befolkningen ved godt, at vi har to regelsæt.

Vi har et regelsæt vedrørende livstruende sygdomme. Det er der, ordet behandlingsgaranti har været offensivt anvendt af tidligere regeringer, af denne regering, selv om ordet ikke kan genfindes i lovgivningen. Det er der, systemet skal sætte sig bag og gøre noget aktivt for at sikre, at patienterne kommer til behandling inden for en given frist. Og kan man ikke levere en kræftoperation på det lokale sygehus, så har man altså en forpligtelse til at hjælpe patienten med at finde et andet sted, i sidste ende ved at involvere Sundhedsstyrelsen, i sidste ende ved at sende penge med patienten ud af landet.

Så har vi et udvidet frit sygehusvalg. Regeringen gik til valg på det i 2001 og vandt; vi gik til valg på det igen i 2005 og blev genvalgt. Det går ud på, at det har en konsekvens, hvis det offentlige ikke kan levere behandling inden for den tid, vi har ønsket os, nemlig nu 1 måned, og så kan patienterne flytte sig og tage pengene med. Det virker, det virker fantastisk.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan så forstå, at når sundhedsministeren her svarer sådan, får jeg ikke skældud næste gang, jeg snakker om behandlingsgaranti, så får jeg ikke skældud, når jeg siger, at behandlingsgaranti for springfingre er 1 måned efter den 1. oktober, men at behandlingsgaranti, når det drejer sig om livstruende sygdomme, er, at man siger: Vi gør det så godt som muligt. Det er en sagsbehandlingsgaranti. Er det rigtigt forstået?

Så vil jeg endnu en gang spørge: Hvorfor har fru Karen Hækkerup ikke fået besvaret det her spørgsmål? Der er en frist på 6 dage, og jeg tror, det er 3-4 uger siden, hun stillede spørgsmålet. Er det, fordi det er meget, meget svært at sætte på tryk?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Man skal da ikke skælde ud på folk, der har svært ved at forstå elementære ting, altså dem skal man da prøve på at komme i møde og forklare tingene til, så det kan godt være, mine evner ikke rækker.

Inden for det livstruende område har vi en skærpet pligt, hvad angår det, fru Anne Baastrup hånligt kalder springfingerreglen. Altså, det er folk, der er ved at miste deres syn eller har mistet deres førlighed, fordi de ikke kan få en ny hofte eller den slags ting. Det er det, man bagatelliserer og kalder springfingerreglen.

Der er en meget stor forskel her, for på det livstruende område er der en offensiv handlepligt. Der skal samfundet simpelt gøre sit yderste for at finde et tilbud i indland eller udland. Det gælder ikke for den her frit valgs-regel, Den her frit valgs-regel betyder, hvilket 100.000 danskere altså i modsætning til fru Anne Baastrup godt har fundet ud, at hvis man er indstillet til en hofteoperation eller en grå stær-operation eller noget andet og det lokale sygehus ikke kan levere behandlingen inden for 2 måneder og fra den 1. oktober næste år 1 måned, så kan man som patient søge et andet sted hen. Det er det, det betyder, og det fungerer altså fantastisk i virkeligheden uden for Borgens tykke mure.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg kan trøste sundhedsministeren med, at jeg nu har forstået alt om *begreberne*. Men der er en ting, jeg ikke helt har forstået endnu, og det er, hvornår det, der stod i regeringsgrundlaget i 2001 om behandlingsgaranti, holdt op med at gælde. Da gjaldt det jo for alle sygdomme, men det er måske med det som med så meget andet: Regeringen og Venstre siger, at det kan man ikke regne med.

Men det, jeg har forstået, er, at det, det her handler om, er, at når der er gået 1 måned, og hvis man ikke kan få behandling nogen steder i det offentlige, så kan man tage pengene til det private område. Så meget har jeg forstået. Det er ministeren glad for, og så vil jeg bare spørge ministeren, om det ikke også betyder, at betingelsen for, at den ret overhovedet har nogen som helst betydning, er, at den behandling, man skal have, udbydes af et privathospital. Så det afgørende er altså, om der er et privathospital, der vurderer, at den behandling kan man tjene pen-